

Risale-i Nur'da geçen "Bekayı feda etmek" nasıl olur?

HTurnali rumuzuyla soran okuyucumuz: "4. Şuâ'da Birinci Mertebe-i Hasbiye'de: '..ki hayatımı ve bekamı maalmemnuniye onların (bütün dostlarımın) saadetleri için feda ediyorum' deniyor. Bekayı feda etmeyi açıklar mısınız?"

Birinci Mertebe-i Hasbiye-i Nuriye beka aşkını işliyor. Beka aşkının nefsin gafletiyle kişinin kendi bekasına dönük yaşandığı zannedilse de, beka aşkı kişinin kendi bekasına dönük değil; sebepsiz ve bizzat sevilir konumda bulunan mutlak kemal sahibi Allah'ın bir isminin bir cilvesinin kişinin mahiyetindeki gölgesinden ibarettir. Yani kişi nefsinin gafletiyle kendi bekasına âşık olduğunu zannetse de, bu aşk, Allah'ın bekasına olan aşktan ibarettir. Kişinin fitratında doğrudan Allah'ın varlığına, kemaline ve bekasına yönelik bulunan fitrî muhabbet ve aşk, gaflet yüzünden yolunu şaşırmış, kişinin kendi bekasına dönmüş.

Baki olan Allah'a veya başka bir ifadeyle Allah'ın baki oluşuna olan aşk, kalbimizde yer eden ve kalbimizin varlık sebebi bulunan en yüce aşktır. Daha sonra derece derece Allah dostlarının bekasına olan aşk gelir ki, bütün bu dereceler kendi nefsimizin bekasına duyduğumuz aşktan daha önce ve daha yüksektir. Çünkü bu dostların içinde başta Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) yer alıyor. (Ki, Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) 'Beni kendi nefsimden çok sevmedikçe gerçek iman etmiş olmazsın' buyuruyor.) Sonra onun âl ve ashabı, sonra diğer enbiya, evliya, asfiya gibi sair Allah dostları geliyor. Bütün bu mübarek silsilenin bekasını istemek, kişinin kendi bekasını istemekten daha ulvîdir, daha yücedir. Diğer yandan zaten aynı zamanda bu mübarek silsilenin bekasını istemek, bu mübarek silsile ile birlikte kendi bekasını da istemek demektir. Çünkü zaten kendisi de bu silsiledendir. En azından duâsı bu yöndedir. Sonra, başkasını incelemek gibi bir fazilet de ayrıca bunu gerektiriyor.

Nitekim hangi Allah dostuna baksanız, aynı mânâyı yaşıyor ve aynı diğergamlık duygusu içinde kendi nefsimden geçiyor. Allah için olmanın, Allah için yaşamamanın, Allah için sevmenin, Allah için ölmenin bir gereği budur. Yani, Allah için olan, Allah için yaşayan, Allah için seven, Allah dostlarını kendi nefsimden önce sever, kendi

nefsine tercih eder